

Arrest

nr. 72 030 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 augustus 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 22 juni 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoekster reeds een asielaanvraag in Polen heeft ingediend.

1.3. Op 18 juni 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (hierna: de Vreemdelingenwet) omwille van de medische problemen van haar minderjarige dochter.

1.4. Op 5 juli 2011 wordt de terugname van verzoekster en haar dochter en zoon aan de Poolse autoriteiten gevraagd op grond van artikel 16.1.c. van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.5. Op 7 juli 2011 stemmen de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname van verzoekster en haar kinderen.

1.6. Op 23 augustus 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de onder punt 1.3. vermelde aanvraag.

1.7. Op 26 augustus 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 71/3, 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1961 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1998 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten U. T. {...}
van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 10 februari 2003.

De betrokkene en haar twee minderjarige kinderen vroegen op 22.08.2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene reeds tweemaal asiel vroeg in Polen (08.07.2009 en 20.05.2011). Na confrontatie met deze informatie verklaarde de betrokkene dat de Poolse instanties haar vingerafdrukken namen, maar ontkende ze dat ze asiel vroeg in Polen. Ze stelde dat ze op 21.08.2011 vanuit Polen naar België vertrok en het grondgebied van de Lidstaten niet verliet. Het vingerafdrukkenonderzoek toont echter onweerlegbaar aan dat de betrokkene asiel vroeg in Polen. Op 05.07.2011 werd terugname gevraagd aan de bevoegde Poolse instanties, die op 07.07.2011 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene en haar beide kinderen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze een asielaanvraag in België indiende, De betrokkene antwoordde dat haar zou zijn aangeraden asiel te vragen in België. Ze voegde toe dat ze niet naar Polen wil gaan omdat men haar naar eigen zeggen vertelde dat er geen veiligheid is in Polen, de opvangcentra niet comfortabel zijn en de petitie in de opvangcentra mensen zou oppakken. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgestoten. Verder merken we op dat Polen op 07.07.2011 instemde met de terugname van de betrokkene en de behandeling van haar asielaanvraag op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en haar niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar asielaanvraag. Betreffende de beweringen van de betrokkene dat er geen veiligheid in Polen zou zijn, de opvangcentra er niet goed of comfortabel zouden zijn en de politie in de opvangcentra mensen zou oppakken wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokkene feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden onderworpen aan feiten of omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). De betrokkene doet dit niet, ze beweert enkel de bovenvermelde feiten en brengt geen enkel element aan dat toelaat de gegrondheid van haar bovenvermelde beweringen te beoordelen. Ze maakt geen melding van op haar persoon betrokken feiten of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag dan ook

van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. de asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde op uitzondering van haar twee kinderen geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. We merken op dat de betrokkene op 17.06.2011 een aanvraag voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 indiende op grond van de verklaarde medische problemen van haar vijfjarige dochter K. I. {...}. Deze aanvraag werd op 23.08.2011 als ongegrond beoordeeld. De bevoegde diensten stellen dat de nodige medische behandelingen beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen. Bijgevolg moet worden besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene en haar kinderen aan de Poolse instanties strijdig zou zijn met de Europese richtlijn 2004/83/EG of met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.”

1.8. Op 20 september 2011 dient verzoekster andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ditmaal omwille van eigen medische aandoeningen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 3, 2° van de Dublin II-verordening alsook schending van het “*beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)*” en schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM, de rechten van verdediging en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt het verzoek op basis van art. 9 TER VW ten onrechte afgewezen. Deze afwijzing is om hiernavermelde redenen totaal ongegrond en onterecht.

EERSTE MIDDEL

Schending art. 3 EVRM Schending art. 3, 2° Dublin II Verordening. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele situatie voor Tjetjenen in Polen. De situatie is in Polen immers veel veranderd voor vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige deelgebieden, en wel in die zin dat voorheen een regering aan de macht was in Polen die eerder Westers gezind was, en de Tjetjeense en naburige vluchtelingen effectief bescherming bood tegen vervolging vanuit Rusland, doch thans een andere regering aan de macht is die integendeel samenwerkt met Rusland om Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen. Verwerende partij houdt niet enkel geen rekening met dit gegeven en er dient vastgesteld dat zij geen informatie heeft ingewonnen inzake de situatie voor Tjetjeense vluchtelingen en vluchtelingen uit naburige gebieden en hun verblijf in Polen. Meer specifiek kan de situatie van de groep vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige streken, niet vergeleken worden met deze uit andere landen, gezien de samenwerking tussen Rusland en Polen inzake vluchtelingen uit de Kaukasus waarbij deze als een aparte categorie behandeld worden in Polen. Door verzoekster is gewezen op het feit dat er sprake is van een totaal onveilige situatie waarbij Russische politie zelfs tot in de opvangcentra mensen oppakken en ze vervolgens meenemen, waarna er dan niets meer gehoord wordt van deze personen. Dat het één en ander nog meer prangend is gezien het feit dat verzoekster een alleenstaande vrouw met twee minderjarige kinderen is, waarvan één kind met het syndroom van Down. Door Polen worden Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen zoveel als mogelijk in Tiraspol, dicht bij de Witruisische grens worden gehouden, zodat de invloed van Rusland zeer groot blijft. Het is niet omdat Polen zich verbonden heeft bepaalde grondrechten te respecteren, dat deze ook effectief in de opvangplaatsen voor Tjetjeense en verwante vluchtelingen in Tiraspol worden gerespecteerd, getuige daarvan de onveiligheid die er heerst door Russische geheime diensten, Gezien de afkomst van verzoekster uit Tjetjenië is nu al zeker dat zij een "speciale" behandeling zal krijgen, die erin bestaat dat zij en haar kinderen alle rechten zullen ontberen. Het is in de opvangplaatsen in Tiraspol schering en inslag voor Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen van naburige gebieden, dat zij worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief meegenomen door Russische geheime diensten, reden ook waarom zeer veel van deze vluchtelingen, o.m. na het oppakken van één van hun leiders in Polen, het land zijn ontvlucht. Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd naar de actuele situatie van Tjetjeense vluchtelingen en vluchtelingen uit naburige gebieden in Tiraspol, is er duidelijk schending van art. 3 EVRM en de rechten van verdediging evenals een gebrek in de motivering aan de orde. Dit gebrek in de motivering heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing. Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids en zorgvuldigheids beginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.

TWEEDE MIDDEL:

Schending van art. 3 EVRM. Schending rechten van verdediging. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). In de bestreden beslissing wordt zomaar gratis gesteld dat aangezien verzoekster reeds een aanvraag tot asiel indiende in Polen, het land van terugname Polen is en hier niet zou kunnen van afgeweken worden. Hierbij wordt echter in gene mate rekening gehouden met het feit dat verzoekster niet meer naar Polen kunnen terugkeren, aangezien zij destijds is moeten vluchten uit dit land na haar aankomst, dit gezien de vervolging van Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen in dit land sedert de nieuwe regering is geïnstalleerd. Het is de realiteit dat het regime van de huidige leider van Tjetjenië, Kadirov dermate wreed en zelfs internationaal georganiseerd is, dat zonder onderscheid in Tjetjenië, de naburige gebieden en ook in Polen zomaar mensen opgepakt worden en vermoord; De artikelen in de pers ondersteunen de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker en dient ten volle in overweging genomen te worden dit teneinde de al dan niet terugkeer van verzoekster naar Polen te beoordelen. Het is van algemene bekendheid dat het regime van Kadirov verantwoordelijk is voor tal van moorden op tegenstanders, zelfs ongeacht waar deze zich bevinden. Zelfs in het buitenland worden er tegenstanders vermoord. Verwerende partij kan hiervoor niet blind blijven en er kan dienaangaande verwezen worden naar de uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV (zie reportages op VRT) die de gruwel van het regime Kadirov met toestemming van de russische leider Poetin aan de kaak hebben gesteld in herhaalde zeer uitvoerige reportages. Er kan toch niet verwacht worden dat er eerst een moordpoging wordt verricht of aangekondigd voordat verzoekster en haar gezin in België mogen blijven. Er kan gelet de algemene bekendheid der wreedheden van het regime Kadirov in geen geval vastgesteld worden dat er vermoed kan worden dat verzoekers niet het slachtoffer zullen worden van wreedheden en onterechte behandelingen. In de bestreden beslissing werd dan ook ten onrechte gesteld dat er geen beletsel bestaat opdat verzoekster en haar gezin naar Polen zouden teruggewezen worden"

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang van het eerste en tweede middel worden deze samen behandeld.

2.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de ‘beginselen van behoorlijk bestuur’ merkt de Raad op dat verzoekster nalaat – met uitzondering van de motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel – te preciseren welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij door de bestreden beslissing geschonden acht. Het komt niet aan de Raad toe om uit dergelijk algemene verwijzing te gaan distilleren welke andere beginselen van behoorlijk bestuur verzoekster nog geschonden acht. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk. Verzoekster werkt verder de schending van artikel 3, 2° van de Dublin II-verordening in het eerste middel niet uit en beperkt zich enkel tot de vermelding daarvan zodat ook deze ingeroepen schending onontvankelijk is.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris is conform het gestelde in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet nagegaan of een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag en is in casu op een gemotiveerde wijze tot de vaststelling gekomen dat Polen hiervoor verantwoordelijk is.

2.6. Verzoekster betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een onderzoek had moeten doen omtrent de *“actuele situatie voor Tsjetsjenen in Polen”*. Zij stelt in dit verband dat de huidige Poolse regering *“samenwerkt met Rusland om Tsjetsjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen”* en dat *“Tsjetsjeense vluchtelingen zoveel als mogelijk in Tiraspol worden gehouden zodat de invloed van Rusland zeer groot blijft.”* De Raad kan enkel opmerken dat verzoekster zware beschuldigingen uit ten aanzien van een lidstaat van de Europese Unie, doch nalaat ook maar enig begin van bewijs voor haar beweringen aan te brengen. Uit verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat zij persoonlijk geen problemen gekend heeft in Polen. Wanneer haar immers gevraagd wordt of er redenen zijn die zich verzetten tegen een overdracht naar Polen, stelt zij slechts dat zij niet naar daar wil omdat haar verteld werd dat er geen veiligheid is en ook dat de asielcentra er niet comfortabel zijn. Voorts hoorde ze zeggen dat mensen opgepakt werden door de politie in het centrum en dat een vrouw verdween. Uit dit alles blijkt aldus dat verzoekster alles van “horen zeggen” heeft doch dat zij klaarblijkelijk zelf aldaar geen enkel probleem gekend heeft. De ernst van de beweringen van verzoekster, thans in het verzoekschrift geuit, wordt gelet op voorgaande onderuit gehaald, en dit nog los van de vaststelling, zoals reeds hoger aangegeven, dat zij hieromtrent geen enkel begin van bewijs bijbrengt. Het betoog van verzoekster kan niet overtuigen. Daar geen gegeven voorhanden is waaruit zou kunnen geconcludeerd worden dat de asielaanvragen van Russische onderdanen in Polen niet correct behandeld worden is er geen reden om niet uit te gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verweerder kon derhalve motiveren dat *“Polen [...] de Conventie van Genève van 1951 [ondertekende] en [...] partij [is] bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. de asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien int het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de In de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgevozen asielaanvragen en beslissingen Inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige*

maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.”

In het tweede middel verklaart verzoekster dat de huidige leider van Tsjetsjenië tegenstanders laat oppakken en vermoorden en dit zowel in Tsjetsjenië als in de naburige gebieden, zodat zij uit veiligheidsoverwegingen naar België is gevlucht. De Raad kan evenwel niet inzien hoe de bestreden beslissing de veiligheidssituatie van verzoekster op enigerlei wijze zou kunnen beïnvloeden en de aangevoerde bepalingen en beginselen zou kunnen schenden, nu zij stelt dat tegenstanders van het regime worden vermoord *“zelfs ongeacht waar deze zich bevinden.”* De Raad verwijst verder naar zijn bespreking hoger waaruit blijkt dat verzoekster tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts stelde dat zij hoorde zeggen dat de situatie in Polen onveilig was, maar voor het overige klaarblijkelijk zelf geen problemen gekend heeft tijdens haar verblijf aldaar. Verzoekster verwijst voor het overige naar *“uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV”* maar brengt hiervan geen enkel stuk aan. Het betoog van verzoekster komt neer op gratuite beweringen waarvan zij geenszins enig begin van bewijs voorlegt en kan aldus niet overtuigen.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een zorgvuldige en correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Er kan derhalve niet besloten worden tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.9. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.10. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Zoals hoger reeds werd vastgesteld blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat de beslissing waarbij wordt vastgesteld dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asiolverzoek tot gevolg heeft dat zij onderworpen wordt aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.11. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 2° en 15 van de Dublin II-verordening en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“DERDE MIDDEL

Schending van art. 8 EVRM Schending van art. 3, 2° en 15 DUBLIN II Verordening Schending materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig art. 3,2 van de Verordening 343/2003 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in de verordening neergelegde criteria niet verplicht. In tegenstelling tot hetgeen gesteld in de bestreden beslissing is er op basis van deze soevereiniteitsclausule dus wel degelijk vrijheid om desgevallend de aanvraag van verzoekster te behandelen Door de UNHCR werd reeds herhaaldelijk verzocht om een zo ruim mogelijke toepassing van dit principe en dit in volgende bewoordingen “..”in casu is het onmiskenbaar zo dat het zowel in het belang van verzoekster als van haar minderjarige kinderen, waarvan één met het syndroom van Down, is dat haar aanvraag in België behandeld wordt.

Niet alleen om de gemelde problemen in Polen, doch tevens omdat zij zich in België bevinden en het niet aangewezen is de minderjarige kinderen nogmaals uit hun ondertussen vertrouwde omgeving te halen, zeker dochter K. {...} niet, en tenslotte ook niet omdat een andere dochter van verzoekster eveneens in België verblijft, weze mevr. E. E. {...}. Art. 15 van de DUBLIN II Verordening voorziet bovendien dat iedere lidstaat, ook wanneer hij met toepassing van de in de verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familie leden kan herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op basis van familiebanden. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van én van de lid staten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

Dat verzoekster op heden gehuisvest is bij haar dochter E. E. {...}, aangezien zij over geen de minste opvangplaats meer beschikt. Dat verzoekster bovendien zo nu en dan bij haar familie, weze mevr. T. U. {...} verblijft noodgedwongen te ROESELARE, {...}. Dat art. 14 van de Dublin II Verordening voorziet dat in het geval verschillende familieleden in verschillende lidstaten asiel aanvragen, dan de lidstaat bevoegd is die het grootst aantal familieleden op zijn grondgebied heeft. In casu is dit onmiskenbaar België die zich bevoegd verklaarde voor de aanvraag van dochter E. E. {...} en haar gezin en tevens T. U. {...} en haar gezin. In de overwegingen 6 en 7 opgenomen in de Dublin II Verordening wordt ondermeer gewezen op het belang van het gezin en de gezamenlijke behandeling der asielaanvragen, dit teneinde de coherentie te bewaren. Dat verwerende partij zich ten allen tijde bevoegd kan verklaren en dat dit zelfs tijdens de beroepsprocedure kan, of zelfs indien de afwijzing kennelijk onredelijk is, zoals in casu tot vernietiging dient te kunnen leiden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen Dat verzoekster wegens de kennelijk onredelijke weigering om de asielaanvraag van verzoekster te behandelen in België, verzoekt om annulatie der beslissing.”

2.12. Artikel 3, 2° van de Dublin II-verordening bepaalt het volgende:

“2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugnane is gericht, daarvan in kennis.”

Uit deze bepaling blijkt dat het niet om een verplichting, maar wel om een mogelijkheid gaat voor de betrokken lidstaat. De bevoegde diensten hebben dus een discretionaire bevoegdheid. Teneinde een mogelijke schending van deze bepaling aannemelijk te maken, komt het aan de verzoekende partij toe aannemelijk te maken dat de verwerende partij de haar toegekende discretionaire bevoegdheid om het dossier al dan niet naar zich toe te trekken op een kennelijk onredelijk wijze heeft gebruikt.

2.13. Verzoekster meent in essentie dat het in haar belang en dat van haar kinderen is dat haar asielaanvraag in België wordt behandeld en verwijst naar de medische problematiek van haar dochter. Verzoekster vindt het niet aangewezen om de kinderen hier uit hun vertrouwde omgeving te halen. Bovendien heeft ze ook een dochter die in België verblijft. Verzoekster wijst op artikel 15 van de Dublin II-verordening dienaangaande. Verzoekster stelt op heden gehuisvest te zijn bij haar dochter daar zij geen opvangplaats meer heeft. Ook verblijft ze soms bij andere familie in België. Verzoekster wijst daarbij op artikel 14 van de Dublin II- verordening.

2.14. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt vooreerst dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de medische problematiek van verzoeksters dochter aan een ten

gronde onderzoek heeft onderworpen en geoordeeld dat de noodzakelijke medische zorgen in Polen voorhanden zijn. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 72 029 van 16 december 2011. Aldus ziet de Raad niet in waarom de medische problematiek van verzoeksters dochter de Belgische staat ertoe genoopt zou moeten hebben toepassing te maken van artikel 3, 2° van de Dublin II- verordening. Ook de stelling van verzoekster dat het niet aangewezen is de kinderen uit hun vertrouwde omgeving te halen kan niet overtuigen. Verzoekster heeft op 22 juni 2011 asiel aangevraagd waarbij haar reeds op 23 augustus 2011 het verblijf geweigerd werd, zij het op twee maanden en zij aldus op de hoogte was van het feit dat zij het Belgische grondgebied diende te verlaten. Dergelijk kort verblijf dat tevens precair was, kan moeilijk gezien worden als dermate belangrijk dat een verwijdering de kinderen van verzoekster ernstig zou ontwrichten waardoor toepassing van artikel 3, 2° van de Dublin II- verordening aangewezen zou zijn.

Wat betreft het betoog van verzoekster dat haar dochter en andere familieleden in België verblijven, blijkt evenwel uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster verklaarde drie kinderen te hebben, E.I. en I.K., beiden met haar gereisd en voor wie ook de terugname door de Poolse autoriteiten werd goedgekeurd, en M.E., die volgens verzoekster in Grozny woont. Wanneer verzoekster expliciet gevraagd wordt of zij familieleden heeft in België antwoordt zij duidelijk: "Geen". Verzoekster verklaart thans in het verzoekschrift toch een dochter in België te hebben alsook nog een familielid, doch brengt hiervan niet het minste bewijs naar voren zodat, gelet op haar eerdere verklaringen, aan deze beweringen ernstig afbreuk wordt gedaan. Bovendien dient de Raad erop te wijzen dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld dient te worden in functie van de gegevens waarvan het bestuur kennis kon hebben.

Gelet op voorgaande bespreking, kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aldus in redelijkheid oordelen dat: *"De betrokkene verklaarde op uitzondering van haar twee kinderen geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. We merken op dat de betrokkene op 17.06.2011 een aanvraag voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 indiende op grond van de verklaarde medische problemen van haar vijfjarige dochter K. I. {...}. Deze aanvraag werd op 23.08.2011 als ongegrond beoordeeld. De bevoegde diensten stellen dat de nodige medische behandelingen beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen. Bijgevolg moet worden besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene en haar kinderen aan de Poolse instanties strijdig zou zijn met de Europese richtlijn 2004/83/EG of met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. {...}"*

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM dient de Raad erop te wijzen dat de eenheid van verzoeksters gezin geenszins aangetast wordt door de bestreden beslissing. Immers, zowel verzoekster als haar beide kinderen dienen het grondgebied te verlaten en zich naar Polen te begeven en zoals blijkt uit de bespreking hoger, heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij nog een gezin vormt met andere op het grondgebied verblijvende familieleden. Een schending van artikel 8 EVRM ligt dan ook niet voor.

Verzoekster maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginsel niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER